

Поснова Т. В., кандидат економічних наук, доцент кафедри економічної теорії, Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь, Україна

ORCID ID: 0000-0003-2038-7743

e-mail: tatosnova@gmail.com

Роль креативного людського капіталу в економіці знань

Анотація. *Перехід від індустріальної економіки до економіки знань супроводжується якісними змінами як в економіці, так і в суспільстві. Оскільки домінуючим виробничим ресурсом стають знання та інформація, то найбільш цінними та суттєвими якостями працівників стає їх високий освітній та професійний рівень, інтелектуальний та креативний потенціал. Основним джерелом прогресу людства в умовах економічних знань стає креативна діяльність, у результаті якої створюється якісно новий та унікальний продукт, який вирізняється своєю неповторністю та оригінальністю. Креативність, у свою чергу, є функцією креативного потенціалу людини, на основі чого формується креативний людський капітал. Головним завданням креативного капіталу в економіці знань є породження нових, незвичайних, нестандартних ідей, швидко знаходити вирішення проблемних ситуацій, завдань соціально-економічного розвитку, що ґрунтується на нетрадиційних схемах мислення.*

Ключові слова: економіка знань; креативність; креативний потенціал; креативний людський капітал.

Posnova T. V., PhD (Economics), Associate Professor of the Department of Economic Theory, University of State Service of Ukraine, Irpin, Ukraine

The Role of Creative Human Capital in the Knowledge Economy

Abstract. Introduction. *The beginning of the XXIst century is characterized by the transition from an industrial economy to a post-industrial or knowledge economy, which is accompanied by qualitative changes both in the economy and in society. That is why the creation of new information and new knowledge began to play an increasingly important role in the creation and multiplication of national wealth, where scientific knowledge and specialized unique human skills became the key factors in the development of tangible and intangible production. In the knowledge economy, the main source of productivity is not so much the influence of knowledge on the knowledge itself, but rather the strengthening of the creative abilities of a person in the creation and effective use of new scientific knowledge.*

Purpose. *The purpose of the article is to study the essence of creative human capital and its role in the knowledge economy as the main factor of production.*

Results. *The functioning of the knowledge economy causes not only a significant change in the nature of economic processes and institutions, but also a change in human activity as the basis for the functioning of the knowledge economy under the influence of new social, technological, and economic processes. In the knowledge economy there is a transformation from the rationality of the "economic person" to the passionate, "creative" person, who values and is motivated by creative activity and self-development. As knowledge and information become the dominant productive resource, the most valuable and essential qualities of employees is their high educational and professional level, their intellectual and creative potential. The main source of human progress in terms of economic knowledge is creative activity, which creates a qualitatively new and unique product, distinguished by its very uniqueness and originality. In turn, creativity is a function of the creative potential of a person, on the basis of which the creative human capital is formed.*

Conclusions. *To sum up, the main task of creative human capital in the knowledge economy is the creation of new, unusual, non-standard ideas, the ability to solve problems quickly and complete tasks of socio-economic development, based on non-traditional thinking schemes. Thus, the formation of an effective creative human capital turns into the main source of competitive advantages for the country and society.*

Keywords: economic knowledge; creativity; creative potential; creative human capital.

JEL Classification: B55, H51, H52.

Постановка проблеми. Початок XXI століття характеризується переходом від індустріальної економіки до постіндустріальної або економіки знань, що у свою чергу супроводжується якісними змінами як в економіці, так і в суспільстві. У зв'язку з цим все більшого значення у створенні та примноженні національного багатства почали відігравати технології створення нової інформації та нового знання, де наукові знання та спеціалізовані унікальні навички

людей стають ключовим фактором розвитку матеріального та нематеріального виробництва. В економіці знань головним джерелом продуктивності стає не стільки вплив знань на саме знання, скільки посилення ролі креативних здібностей людини у створенні та ефективному використанні нових наукових знань. Саме цими процесами обумовлюється динамічні зміни соціально-економічного прогресу суспільства знань, а також значні темпи економічного

зростання країн світу. Як наслідок, зміна ролі людини у сучасних економічних відносинах, що обумовлена перетворенням знань у головний стратегічний ресурс, а також трансформацією виробничої діяльності у креативну, що є сутнісною характеристикою економіки знань, викликає посилення наукового інтересу до даної проблеми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Дослідженням питання креативного людського капіталу займалися такі іноземні вчені як Т. Адорно, А. Бузгалін, Б. Саліхов, А. Степанов, Ч. Лендрі, М. Павлов, Д. Тросбі, Р. Флорида Дж. Кімбелл, R. Cushing та інші. Серед українських вчених, що займаються проблемами креативної економіки та її складових варто відзначити І. Вахович, С. Давимуку, О. Дорошенко, Т. Галахову, Д. Лук'яненка, С. Сіденко, Н. Сіренко, О. Чуль, Л. Федулову, О. Яцунь. Значний внесок у методологію дослідження теорії економіки знань зробили такі іноземні та вітчизняні науковці, як Дж. Белл, Дж. Гелбрейт, В. Геєць, А. Гальчинський, П. Друкер, Ф. Махлуп, Ф. Фукуяма, С. Крамер, Л. Лейдесдорф, П. Ромер, В. Остапенко, Л. Федулова, В. Семиноженко, Э. Тоффлер, Ч. Пауерс, Дж. Хейдж та інші. Разом з тим, дослідження креативного людського капіталу та його ролі в економіці знань мають загальний теоретико-методологічний характер та потребують подальших досліджень.

Формулювання цілей дослідження. Метою статті є дослідження сутності креативного людського капіталу та його ролі в економіці знань як основного фактора виробництва.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Функціонування економіки знань обумовлює не лише суттєву зміну характеру економічних процесів та інститутів, а й зміну діяльності людини під впливом нових соціальних, технологічних та господарських процесів. В умовах економіки знань відбувається процес трансформації креатосфери, тобто сфери, де домінуючими є креативна діяльність людини та вільний час, де креативність перетворюється на внутрішній стимул діяльності, що вимагає розпредмечування культурних цінностей; відходять у минуле репродуктивна праця та вузькопрофільна діяльність людини що підкорені суспільному розподілу праці, який орієнтований на утилітарне переспоживання та штучну новизну.

Найсуттєвішою довгостроковою тенденцією у зміні характеру праці є зростаюче значення складових креативної діяльності. Як слушно відзначає Дж. Кімбелл «Головним ресурсом прискореного конкурентного розвитку економіки є нові технологічні ідеї, тобто передусім висока кваліфікація та креативна діяльність людей, які здатні ці ідеї впроваджувати у життя». У свою чергу, Ч. Пауерс та Дж. Хейдж вважають, що «сутність праці постіндустріального типу полягає у намаганні здійснити щось таке, чого ніхто раніше не робив, або зробити щось таке, що більше ніхто не може зробити» [7, с. 9].

Не менш істотними в економіці знань є зміни, котрі відображають природу, цінності та мотивацію діяльності людини. В такій економіці відбувається трансформація від раціональності «економічної людини» (*homo economicus*) до постраціональності, що орієнтована на креативну діяльність та саморозвиток як цінність та стимул «креативної людини» (*homo creator*).

Категорія «суспільство знань» вперше набуло поширення у 90-х роках ХХ ст. У 1993 р. вийшла праця П. Друкера «Постекономічне суспільство», де перший розділ називався «From Capitalism to Knowledge Society», тобто «Від капіталізму до суспільства знань» [13, р. 22]. Згідно з ідеями П. Друкера наприкінці ХХ ст. такі основні фактори промислового виробництва, як земля, праця та капітал відходять на другий план, і навіть перетворюються на фактори, що можуть стримувати та обмежувати сучасний економічний розвиток. Основні ідеї концепції суспільства знань були викладені та підсумовані у Всесвітній доповіді ЮНЕСКО «До суспільств знання» у 2005 році. У документі зазначено, що суспільство знань відрізняється від інформаційного суспільства, оскільки інформаційне суспільство ґрунтується на понятті технології, а суспільство знань має ширші соціальні, етичні та політичні параметри [3].

Безпосередньо ж поняття «економіка знань» почало активно використовуватися у 90-х роки ХХ століття. Так, вперше в наукову лексику термін «економіка знань» (англ. – *knowledge economy*) було введено американським економістом Ф. Махлуп (*Machlup, F.*), який включив до цього поняття сфери освіти, досліджень та розробок, зв'язок, інформаційне машинобудування та інформаційну діяльність. Він вважав, що економіка знань є одним із секторів, що відіграє вирішальну роль у функціонуванні економічної системи. Пізніше цей термін почав використовуватися для визначення типу економіки, де знання відіграють вирішальну роль, а виробництво знань стає джерелом зростання національної або ж і світової економіки [5, с.452].

Економіка знань – це важлива частина загальної економіки, в межах якої здійснюється виробництво, формалізація, поширення та використання знань; це суспільна форма (система інститутів) економічних відносин та взаємодій у сфері виробництва знань. Відповідно, предметом економіки знань є закономірності розвитку економічних відносин у сфері відтворення економічних знань [8, с. 19].

Варто відзначити, що знання, перетворюючись в основний фактор виробництва, відрізняється своїми властивостями від інших факторів. Знання не витрачаються, не зменшуються та не зникають у процесі виробництва, не обмежені у просторі. Знання не відповідають закону спадної віддачі, навпаки, чим більше знань, (не даних, не інформація, а саме знань), тим більше вони цінніші та якісніші [7, с. 11].

Друкер П. вважає, що «знання нині використовуються для виробництва знання». На його думку, у сфері управління відбулась революція. В економіці знань управлінню належить визначальна роль. Управління у сучасному суспільстві являє собою процес використання знань для пошуку найбільш ефективних способів застосування інформації для досягнення необхідних результатів. Сьогодні знання систематично і цілеспрямовано застосовується для того, щоб визначити, які нові знання необхідні, чи є отримання таких знань доцільним і що слід здійснити, щоб забезпечити ефективність їх використання. Друкер стверджує, що це рівнозначно тому, що знання застосовується для систематичних нововведень та новаторства. Трансформуючи зміст поняття «керівник», можна сказати, що сьогодні це «людина, що відповідає за застосування та ефективність знання» [13, с. 34].

Разом з тим донині є невирішена проблема, які економічні принципи, механізми та стимули можуть найбільш сприяти формуванню та використанню креативного людського капіталу в економіці знань. Економічна наука повинна вирішити питання пошуку шляхів формування креативного потенціалу людини із врахуванням використання та розвитку потенціалу економіки знань.

Якщо у традиційній ринковій економіці людський капітал асоціюється як втілена в людині здатність приносити дохід, то в новому типі економіки його роль розширюється. Особливого значення набуває те, що людський капітал стає джерелом саморозвитку та удосконалення людини. Це у свою чергу є характерною рисою економіки знань. Даний висновок обумовлений тим, що в умовах економіки знань креативна діяльність, прагнення реалізувати себе, свої здібності поступово виходить на перший план [2, с. 5].

На думку Р. Флоріди в у сучасних умовах домінуючим є креативний клас – люди творчих професій: художники, дизайнери, архітектори, розробники програмного забезпечення, тобто усі ті, чиєю справою є креативна, творча діяльність. Флоріда вважає, що чим більше в країні креативних людей, тим вищим буде її дохід [10, с.152].

У той час як економічна теорія розглядає креативність як екзогенний фактор, прикладна економіка широко оперує такими термінами як ідеї, креативність, підприємницькі здібності, метод мозкового штурму та нестандартні рішення. Особливо часто терміни зустрічаються у підприємстві та маркетингу. Таким чином і для економічної теорії актуальною є потреба у дослідженні концепції креативності [7, с.14].

В першу чергу необхідно розглянути сутність людського потенціалу загалом. Є багато різних підходів до визначення даної категорії, але в контексті даного дослідження варто подати визначення А. Веренікіна: «людський потенціал являє собою сукупність творчих здібностей особистості, які

використовуються у доцільній формі у процесі життєдіяльності як окремого індивіда так і всього суспільства» [1].

Всю сукупність творчих якостей людини він називає «активами» та поділяє на такі основні групи в залежності від їх функцій в життєдіяльності людей:

– жива система людини, яку складають загальні фізичні та нервово-психічні, у тому числі інтелектуальні можливості людини, зокрема, потенціал його здоров'я;

– здатності до індивідуального відтворення самого себе в широкому значенні, тобто підтримання, збереження та примноження свої власних можливостей, так і продовження роду. У це поняття входять специфічні знання та вміння необхідні людині для формування та вдосконалення власних творчих сил, а також здатність вести домашнє господарство, виховувати та навчати дітей, здійснювати рекреацію та відновлення.

– рівень освіти та професійний рівень, в тому числі загальноосвітні та соціокультурні знання та вміння, загальні та спеціальні професійні навички, трудовий досвід та виробнича майстерність

– когнітивні можливості, необхідні для успішного отримання, переробки, зберігання та використання економічно-значущої інформації і як наслідок, інформативність, тобто володіння знаннями, необхідними у суспільній та виробничій життєдіяльності людини.

– мобільність та свобода переміщення;

– свобода доступу до системи освіти;

– готовність та можливість зміни соціального статусу індивіду

– система стимулів та мотивів – як комплексу факторів соціально-економічного характеру, що пов'язані із системою цінностей і мотивацій людини до праці, її найважливіші особистісні якості [1].

Таким чином, креативний потенціал людини можна визначити як здатність людини цілеспрямовано створювати нові структури, системи, об'єкти, відносини, явища, предмети, моделі, що не існували раніше. В основі креативного потенціалу людини лежить безпосередньо креативність.

Термін креативність відносно недавно увійшов у науковий обіг. Поява даного терміну пов'язана з переходом від моделі економічної людини (*homo economicus*) етапу домінування маржиналістської економічної теорії, де в основі лежала не діяльність, а споживчий вибір, до моделі креативної (творчої) людини (*homo creativus*), тобто переходу до економіки, що базується на знаннях, інноваціях та наукомістких технологіях [7, с. 15].

В основі моделі поведінки людини економічної знаходиться прагнення індивіда отримувати максимальний результат за умови мінімальних витрат та обмеженості ресурсів. В такій моделі креативні можливості людини є недооціненіми. В умовах трансформації економічних процесів вже неможливо

не враховувати творчий потенціал людини. Модель креативної людини (*homo creativus*) вперше була запропонована економістом Дж.Фостером у 1987р. на його думку така модель передбачає, що люди активно змінюють зовнішній світ, створюючи в ньому нові структури, втілюючи у життя ідеї, концепції та ніші продукти своєї уяви [6, с. 153].

Знання як базова основа наукомісткої економіки виступають у якості науково-дослідного поля функціонування творчої людини, на відміну від людини економічної, яка найбільших результатів досягала на базі дрібнотоварного виробництва. З переходом до великого машинного виробництва та з відчуженням власності ця модель починає давати збої. Так, ще К.Маркс при обґрунтуванні моделі поведінки людини *homo faber* з'ясував, що одностороння абстрактна праця та приватний економічний інтерес звужують науково-дослідне поле, не дозволяють людині реалізувати свою сутність та саморозвиток особистості. Отже, на сучасному етапі формується якісно новий соціум, який базується на інтелектуально-креативній парадигмі. Креативність виступає у якості здатності породжувати незвичайні ідеї або генерувати, створювати на базі відомих нові, відхилятися від традиційних схем мислення, швидко вирішувати проблемні ситуації [6, с. 233]. Про це також було неодноразово наголошено експертами на Міжнародному економічному форумі в Давосі, що до 2020 року креативність ввійде у трійку трендів на ринку праці [14].

Таким чином, не стільки трансляція знань, скільки креативність стає формуючим чинником людського капіталу. «Креативність, — вказує Р. Флорида, — має багато вимірів і проявляється у численних і взаємодоповнювальних формах. Згідно із широко поширеною та помилковою точкою зору, креативність обмежується технічними винаходами, розробкою

нової продукції і створенням нових фірм. Навпаки, у сучасній економіці, що дістала назву «нової економіки», креативність — це масштабна і неперервна практика. Ми постійно модифікуємо і покращуємо різноманітні продукти, процеси і операції, по-новому підганяючи їх один до одного. Крім того, технічна й економічна креативність підживлюється взаємодією з культурною креативністю й художньою творчістю» [10, с.78]. Це є свідченням того, що креативність є загальною домінантою сучасного суспільства знань в умовах глобалізаційних процесів.

Саліхов Б. вважає, що «оскільки в основі будь-яких інновацій лежать унікальні, неординарні ідеї та знання, то здатність людей нестандартно мислити та виробляти нові, оригінальні ідеї називається креативністю». Креативний капітал він визначає як «потік цінностей, що використовується економічним суб'єктом для створення нових ідей та отримання будь-яких інших результатів творчості, заключає в собі ознаки капітального блага та може називатися креативним капіталом. Слідуючи зворотній логіці,

креативний капітал, це цілеспрямований потік специфічних цінностей, що створюють нові цінності у формі оригінальних, унікальних ідей та новітніх знань» [8, с. 190].

Отже, по-перше, креативність як здатність до творчого мислення і дії, є креативним потенціалом суб'єкта економіки, по-друге, цілеспрямована і ціннісно-суттєва актуалізація креативного потенціалу перетворює його на креативний капітал, тобто в реальну готовність креативного потенціалу бути використаним в конкретному напрямку творчої діяльності, по-третє, креативність як реальність креативного мислення та одночасно дії, є вже не просто готовий, а функціонуючий креативний капітал, що виступає у якості креативного потенціалу, який реалізується та створює додану вартість [8, с. 46].

До умов ефективного функціонування креативного людського капіталу слід віднести необхідність масштабних інновацій, що у свою чергу формують попит на унікальні ідеї, що можуть трансформуватися у новітні знання; наявність у країні відповідного рівня освітньої та наукової системи, яка надасть можливість забезпечити необхідну щільність когнітивного простору для задоволення потреб економічних суб'єктів щодо розвитку своїх професійних знань та навичок, а також розвитку талантів.

Факторами ефективного функціонування креативного людського капіталу є, по-перше, мотивація економічних суб'єктів до постійного самовдосконалення для максимально повної реалізації свого креативного потенціалу; по-друге — високий рівень якості управління в економіці знань, що вимагає формування відповідного механізму відтворювальних процесів як у сфері освіти так і у сфері самоосвіти.

Отже, сучасний економічний розвиток усе більше пов'язується зі створенням об'єктивної основи для усвідомлення людини як основного двигуна господарських процесів. Провідна роль висококваліфікованої творчої праці та креативності стає визначальним фактором розвитку нового типу суспільства та притаманній йому економіці знань. Відбувається формування людини з різносторонніми соціальними та інтелектуальними потребами [11].

Висновки. Таким чином, у статті було доведено, що з початком XXI століття відбувається трансформація діяльності людини як основи функціонування економіки знань під впливом нових соціальних, технологічних та господарських процесів. Оскільки домінуючим виробничим ресурсом стають знання та інформація, то найбільш цінними та суттєвими якостями працівників стає їх високий освітній та професійний рівень, інтелектуальний та креативний потенціал. Основним джерелом прогресу людства в умовах економіки знань стає креативна діяльність, у результаті якої створюється якісно новий та унікальний продукт, який вирізняється своєю неповторністю та оригінальністю. Креативність у свою чергу, є функцією

креативного потенціалу людини, на основі чого формується креативний людський капітал. Головним завданням креативного капіталу в економіці знань є породження нових, незвичайних, нестандартних ідей, швидко знаходити вирішення проблемних ситуацій, завдань соціально-економічного розвитку, що ґрунтується на нетрадиційних схемах мислення. Таким чином, формування ефективного креативного людського капіталу перетворюється у основне джерело конкурентних переваг.

Література:

1. Вереникин А. О. Человеческий потенциал экономического развития: автореферат дис. на соискание уч.степени. д.э.н: 08.00.01. Москва. 2005. URL: <http://economy-lib.com/chelovecheskiy-potentsial-ekonomicheskogo-razvitiya> (дата звернення 26.02.2019)
2. Базархандаев Д. В. Трансформация человеческого капитала при переходе к экономике, основанной на знаниях: автореферат дис. на соискание уч.степени к.э.н: 08.00.01.Улан-Удэ, 2006. 21 с.
3. К обществам знания: Всемирный доклад ЮНЕСКО 2005. URL: <http://unesdoc.unesco> (дата звернення 25.02.2019)
4. Давимука С. А., Федулова Л. І. Креативный сектор экономики: досвід та напрями розбудови : монографія. ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долишнього НАН України». Львів, 2017. 528 с.
5. Макаров В. Л. Экономика знаний. *Вестник РАН*. 2003. Т. 73. № 5. С. 450-456.
6. Основы наукоемкой экономики (Знания – креативность – инновации): учебник / Под ред. Максимцева. Москва: Креативная экономика. 2010. 456с.
7. Павлов М. Ю. Формирование и использование творческого потенциала человека в экономике, основанной на знаниях: монография. Москва. 2016. 176 с.
8. Салихов Б.В. Креативный капитал в экономике знаний : монография. Москва : Дашков и Ко. 2017. 274с.
9. Сіренко Н. М., Мельник О. І., Барішевська І. В. Креативний клас у формуванні економіки знань. *Вісник аграрної науки Причорномор'я*. 2018. Вип. 1. URL: <https://visnyk.mnau.edu.ua/statti/2017/n97v1r2018sirenko.pdf> (дата звернення 24.02.2019)
10. Флорида Р. Креативный класс. Люди, которые меняют будущее. Москва: СИК. 2011. 202 с.
11. Яцунь О. М. Креативний людський капітал в просторі суспільства знань: економічний аспект. *Соціально-трудова відносина: теорія та практика*. 2014. № 2. С. 55-60. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/stvttp_2014_2_7 (дата звернення 24.02.2019)
12. Cushing R. Creative capital, diversity and urban growth: unpublished manuscript. Austin (Texas). 2001.
13. Drucker P. Post-capitalist society. New York: Harper Collins. 1993
14. The World Economic forum URL: <https://www.weforum.org/> (дата звернення 20.02.2019)

References:

1. Verenikin, A. O. (2005) Human potential of economic development. Abstract of D.Sc thesis (economic theory). Moscow: Moscow State University named after M. V. Lomonosov. Retrieved from: <http://economy-lib.com/chelovecheskiy-potentsial-ekonomicheskogo-razvitiya> [in Russ.].
2. Bazarkhandayev, D. V. (2006) Transformation of human capital in the transition to an economy based on knowledge. Abstract of D.Sc thesis (economic theory). Ulan-Ude: Translation East Siberian State Technological University [in Russ.].
3. K obshchestvam znaniya: Vsemirnyy doklad YUNESKO 2005 . Retrieved from: <http://unesdoc.unesco> [in Russ.].
4. Davymuka, S. A. & Fedulova, L. I. (2017). Creative economy sector: experience and directions of development. L'viv, State Enterprise "Institute of Regional Studies named after M.I. Dolyshny of the National Academy of Sciences of Ukraine" [in Ukrainian].
5. Makarov, V. L. (2003). Knowledge Economics. *Vestnik RAN*, 73, 450-456 [in Russ.]
6. Maksimtsev, I.A. (2010). Fundamentals of a knowledge-based economy (Knowledge – creativity – innovation). Moscow Publishing House "Creative Economy» [in Russ.].
7. Pavlov, M. Y. (2016). Formation and use of human creative potential in the economy based on knowledge. Moscow [in Russ.].
8. Salikhov, B. V. (2017). Creative Capital in the Knowledge Economy, Moscow: «Dashkov i Ko» [in Russ.].
9. Sirenko, N. M., Mel'nyk, O. I. & Baryshevs'ka, I. V. (2018). Creative class in the formation of the knowledge economy. *Visnyk ahrarnoyi nauky Prychornomor'ya*, 1. Retrieved from: <https://visnyk.mnau.edu.ua/statti/2017/n97v1r2018sirenko.pdf> [in Ukrainian].
10. Florida, R. (2011) Creative class. People who change the future. Moscow [in Russ.].
11. Yatsun', O. M. (2014). Kreatyvnyy lyuds'kyi kapital v prostori suspil'stva znan': ekonomichnyy aspekt. *Sotsial'no-trudovi vidnosyny: teoriya ta praktyka*, 2, 55-60 Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/stvttp_2014_2_7 [in Ukrainian].
12. Cushing, R. (2001). Creative capital, diversity and urban growth. Austin (Texas).
13. Drucker, P. (1993). Post-capitalist society. New York: Harper Collins
14. The World Economic forum. Retrieved from: <https://www.weforum.org/>

